

Intent d'explicació del que és inexplicable

DAVID MIRÓ
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28.03.07

Ara que el psicodrama està servit, només es pot facilitar-li a l'esforçat lector un intent d'explicació i mirar de respondre la pregunta del milió: ¿per què quan ho tenia tot a favor ERC decideix engegar a rodar tot el crèdit acumulat després de quatre mesos de Govern d'Entesa? ¿Quines estranyes tendències autodestructives manté en el seu si que li impedeixen comportar-se, no ja com un partit madur, sinó com un de merament normal? I després de tot això encara caldrà preguntar-se una altra cosa: ¿qui mana a Esquerra i amb quin propòsit?

Si rebobinem la cinta tan sols fins dissabte passat, veurem que ERC havia aconseguit el que per a alguns semblava impossible només uns mesos enrere, quan els republicans van rebre un bon revés en el referèndum sobre l'Estatut. Alguns ja els van veure fora de joc per sempre. Estaven ben equivocats. **Carod** i **Puigcercós** es van conjurar per no repetir errors passats, i, després d'una campanya encertada que va donar com a fruit uns resultats més que satisfactoris, es va decidir tornar a intentar, sobre unes altres bases, l'aliança d'esquerres. Els socis es coneixien, i per això van filar prim per evitar desajustos. **José Montilla** tenia la certesa que el nou **Carod** no li provocaria disgustos i que **Puigcercós** controlaria el partit. La direcció d'ERC sabia que podia ser la seva última oportunitat després de l'indult del seu electorat i que no podia fallar.

Els primers dies de Govern van oferir unes quantes pistes esperançadores. El capítol de les banderes es va tancar de pressa i sense ensurts. Més tard el Partit Socialista de Catalunya acceptava presentar recurs contra la tercera hora de castellà. Ajuda'm i t'ajudaré. És veritat que durant tot aquest temps l'aparell mediàtic convergent ha pegat fort i ha atacat allà on podia fer mal: en la fibra sensible del revolucionari il·lús que molts quadros i bases d'Esquerra Republicana porten a dins. *Chapeau* per a **Madí**. Al cap de quatre mesos de pressió, l'estratègia va donar resultat. **Xavier Vendrell** se'n va anar de la boca. ¡Bingo! Ja els tenien on volien: fora de la realitat.

Davant això, ERC tenia tres opcions: rectificava i deixava en mal lloc **Vendrell**, feia com qui sent ploure i aguantava el xàfec, o intentava una fugida endavant per desbordar Convergència i Unió. Quan semblava que s'inclinaven per la menys dolenta, la del mig, decideixen estripar les cartes i optar per la tercera. El problema és que aquesta opció no surt de franc. A canvi, deixa en el camí un tresor molt preat: la confiança dels seus socis de Govern i el seu crèdit com a partit seriós i de fiar. Passi el que passi avui i demà, res tornarà a ser com abans. I, a més, l'enemic ja ha descobert la baula feble d'aquest Govern. El psicodrama està servit, si **Carod** i **Puigcercós** no ho eviten.